

SİBEL K. TÜRKER

KALP YAZAN

ÖYKÜ

SİBEL K. TÜRKER

KALP YAZAN

© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Doğan Kitap, 2003

Can Yayınları'nda 1. basım: Ekim 2012

Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com / Indars Grasbergs

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

ISBN 978-975-07-1540-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

SİBEL K. TÜRKER
KALP YAZAN

ÖYKÜ

Sibel K. Türker'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Hayatı Sevme Hastalığı, 2012

Öykü Sersemi, 2012

Şair Öldü, 2012

Ağula, 2012

Meryem'in Biricik Hayatı, 2012

SİBEL K. TÜRKER, 1968'de Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde öğrenim gördü. *Radikal İki*'de yazıları, *Hayalet Gemi* dergisinde öyküleri yayımlandı. Öykülerini *Kalp Yazan* (2003), *Öykü Sersemi* (2005, Yunus Nadi Öykü Ödülü) ve *Ağula* (2007; 2006 Hal-dun Taner Öykü Ödülü); romanlarını ise *Şair Öldü* (2006), *Meryem'in Biricik Hayatı* (2008), *Benim Bütün Günahlarım* (2010) ve *Hayatı Sevme Hastalığı* (2012) başlıkları altında kitaplaştırdı. *Şair Öldü* romanı, TEDA projesi kapsamında Almanca, Romence, Bulgarca ve Arapçaya çevrildi.

Zeynep Ekin'e
Sahip olduđum ilk yeşil kelimeyle...

Sessiz kalırsan tanrısal bir çocuk, sırrı açıklarsan sadece
bir insan yavrusu doğacaksın...

EROS'TAN PSYKHE'YE...

İçindekiler

Süt Pompası	15
Kuzunun Yengisi	23
Kalp Yazan	29
Sedef Kakmalı Ayna	37
Kolafanta	49
Paradoks	59
Her Şeyi Anlatmak Mümkün	75
“Transandantal”	89
Görüntüler	99
Ruhtan Parçalar	107

SÜT POMPASI

1 Ocak sabahı saat yedide doğan bebeğimizin adını hiç tereddütsüz koyduk. Karımın hamileliği süresince bebeğin cinsiyetini merak etmemiştik; doktor hanımı bir sırrı taşımanın ağırlığıyla baş başa bırakmış, gelişmiş ultrason aygıtı bize vakitsiz bir oyun oynamasın, diye ekrana başımızı çevirmiştik.

Neden böyle yaptığımızı biliyorum; gerçekten fark etmiyordu çünkü. Bebek için yaptığımız alışverişlerde özellikle cinsiyetsiz giysiler seçiyorduk. Mavi ve pembe den uzak duruyor, beyazlar, kırmızılar, sarılar, yeşiller üzerinde yoğunlaşıyorduk. Hatta bir mağazadaki tezgâhtar bayan halimize çok üzülmüş, karımın alyansını parmağından ısrarla çekip çıkararak bir ipe geçirip karnının üzerinde sallamıştı. Çok gülmüştük. İpin ucundaki halka önce hareketsizdi, sonra yavaşça daireler çizmeye başladı, gittikçe hızlandı. Karım anlamını biliyordu bunun; ben aptal aptal bakıyordum.

“Hile yapıyorsunuz,” diye gülümsedi Sema. Tezgâhtar kadın, “Elimi kıpırdatmıyorum bile vallahi,” diyerek en önemli numarasını yapan bir sihirbaz gibi sırtını dikleştirdi, gözlerini halkaya sabitledi, derin bir nefes aldı ve tüm bu hareketleriyle zamanı bir anlığına herkes için durdurdu. Halka, kıpırtısız ipin ucunda yeniden dalga-

lanmaya ve dönmeye başladı. Ruh çağırma seansında gibi hissettim kendimi. Medyum tezgâhtar transa geçmiş, bir ceninin rengini çağırıyordu. Seans bitti. Tezgâhtar karar vermişti. “Pembe,” dedi. “Tabii ki pembe.” Rafta bu renkte her ne varsa indirmeye koyuldu. Arkasını döndüğünde Sema’yla bakiştık ve biraz sonra kapının önünde, kalabalık caddedeydik. Deli gibi gülüyorduk; karım birden durdu ve, “Ya adı, adı ne olacak?” diye sordu. Hiç düşünmemiştim. Gerçi aile büyüklerinin bu konuda müthiş fikirleri vardı. Karımın annesinin, “Kız olursa Buse, erkek olursa Kaan” fikri bana hiç cazip gelmemişti. Kayınvalidemin yaratıcılığı konusunda endişeliydim; çünkü üç kızının da isimlerini o koymuştu. HülyaSemaSelma şeklinde aralarında inanılmaz bir müzikalite olan bu üçlü, bir arada söylendiğinde bende Yeşilçam melodramı tadı bırakıyordu. Öte yandan annemin, erkek evlat sahibi olmanın ağırlığıyla, “Oğlan olursa rahmetli dedesinin adı Mehmet Hilmi, kız olursa önadı Münevver” (bu, annemin ismiydi ve önad diye bizi yumuşatmaya çalışmakla birlikte asıl ve tek ismin bu olmasını istediğini çokça hissettiyordu) seçeneği Sema’yı dehşete düşürmüştü.

Caddede insan selinin arasında durmuş, boş boş birbirimize bakıyorduk. “Doğduğu gün,” dedim, “birbirimizin gözlerine bakarak aynı ismi söyleyeceğiz.” Aramızdaki telepatik bağa inanıyordum. Şu tuhaf hikâyeleri anlatılan ikizler gibiydik. Hani birinin eli kesildiğinde diğerinin de canı acır falan. Aynen öyle. Bazen birbirine çok benzeyen ya da birbirini tamamlayan rüyalar görürdük; artık şaşırıyorduk. Bir keresinde rüyamda karanlık bir odanın ortasında Sema’nın mum getirmesini bekliyordum. Korkudan öleceğimi hissediyordum. Sabah uyandıığımızda Sema, “Mumu yaktım, merak etme,” demişti. Ürpermiştim. Sema önerimi düşünmeksizin, “Tamam,” dedi. İsim konusu halledilmişti. Yürümeye başladık.

Gün geçtikçe bebeğin evimizdeki varlığı hissedilir oldu. Karımın büyüyen karnıyla birlikte, bebeğin boş odası da dolmaya başladı. Beyaz oda takımı, minik desenli yatak örtüsü, abajur, bir ayıcık, bir köpekçik, turuncu küvet, mama sandalyesi, anakucağı, puset derken daracık odanın içinde adım atacak yer kalmamıştı. Küçük ayrıntılarla ilgilenmek hoşuma gidiyordu, dijital derece, aya göre değişen biberon başlıkları, miniminnacık sıcak su torbası. Sema ille de sallanan koltuk istiyordu. Bebeği emzirirken oturmak için. Büyük alışveriş merkezlerinden birinde, fırırlı minderli beyaz bir tane buldum. Yüksek arkalıklı. Tam karımın istediği türden. Hemen satın aldım. Adamlar ambalaj yaparken, her zaman yaptığım gibi bebek eşyaları reyonunda dolaşmaya başladım. Raflar insanı delirtecek kadar çok çeşitli ürünle doluydu. Gözlerim yorulmuştu; elim bir diş kaşıma halkasına gitti, hemen yanında büyükçe bir kutu duruyordu. Ne olduğunu önce anlamadım. Kutudaki resimde kadın pompa gibi bir şeyi göğsüne dayamış, gülümsüyordu. Kutunun arkasını okumak istedim; İtalyanca, Rusça, İngilizce ve Fransızca yazılar vardı. Anlamadım. Yanımda beliren satıcı kız, “Süt sağma aleti,” dedi. “Çok işe yarıyor, özellikle çalışan anneler sütü bununla sağıp biberona dolduruyorlar, emzirme sorun olmuyor.” Off! Bu fikir çok hoşuma gitmişti. Çünkü Sema doğumdan bir ay sonra işe başlayacaktı ama bebeği emzirmeyi de çok istiyordu. Yüksek fiyatını düşünmeden pompayı satın aldım. Sema’nın çok sevineceğini biliyordum...

Bebek ocak ayında doğacaktı ama belirli bir gün veremiyordu doktor hanım. “Ancak 10’undan önce olmaz,” diyordu. Sema normal doğum yapmakta ısrarlıydı, acı eşliğinin çok yüksek olduğunu iddia ederdi hep. Bunu

kanıtlamak istiyor gibiydi. Kış aylarından nefret ederdim. Soğuğa ve karanlığa tahammülüm yoktu. Kışla birlikte her şey ve herkes içine dönüyordu, kimsenin kimseye verecek bir şeyi kalmıyordu. İnsanlar hızlı hızlı otobüslere biniyorlar, hızlı hızlı kaldırımları geçiyorlar, evlerinin anahtarlarını avuçlarında sımsıkı tutuyorlardı. Bir an önce oraya yetişmek için. Kış mevsiminin güvenliksiz havasında anahtarları tek sığınakları oluyordu. İşte buna tahammül edemiyordum. Sema'yla tanışmadan önce ev bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Barınak, yuva, hiçbir şey... Ev, boğucu bir dehliz gibiydi. Yabancılar sonuna dek kapalı, kendi kaderini seven ve onu koruyan, bencil ve kaygısız, yalnızca sahibinin kokusunu aldığı anda ağzını açıp içeriye çeken bir tür yaratıktı. Siyah bir kedi, pembe ağızlı. Kedilerden korkardım. Mutluluğa düşkünlükleri beni deli ederdi. Kediler minder ve soba seven, caz dinleyen, hiçbir şeyi iplmeyen zamanüstü varlıklardı ve Sema'nın biricik Kleopatrası şimdi anneanesi Ayten Hanım'la *Çarkıfelek* izleyerek çile dolduruyordu. Bundan hoşnuttum.

Yılbaşı gecesini evimizde geçirmeye karar vermiştik. Her yılbaşı annemle karımın annesi arasında bir tür prestij meselesiymiş gibi çekiştirilip durmaktan bıkmıştık. Daha önceki yılbaşılarında bir çözüm bulmuştuk. Saat 8'den 10'a kadar kayınvalidemin iç pilavlı hindisiyle oyalanıyor, 10'dan sonra annemin pastaları ve kuruyemişleriyle yeni yıla giriyorduk. Bu çözümden iki taraf da memnun değildi, ama yapabileceğimiz başka bir şey yoktu. Bu yıl, karımın artık çatlamak üzere olan karnı programı bozdu. Sema bir su yatağı gibi şişmişti, sivri aletlerden korkuyordu. Ayakkabılarını ben giydirip çıkarıyordum; çoraplarını, iç çamaşırlarını bile ben değiştiriyordum. Evdeki bütün işler bana bakıyordu: alışveriş, yemek, temizlik. Hepsinin hakkından geliyordum.

İyi bir kocaydım kısacası. Yılbaşı akşamı için müthiş bir sofraya hazırladım. Mezeleri hazır almıştım, güzelce tabaklara boşalttım. Dolmalar, ezmeler, Rus salataları, hatta Antakyalı karımın çok sevdiği humus. Koca bir tabak yeşil salata hazırlayıp üzerini süsledim. Muzları, portakalları meyve tabağına yerleştirdim. Kuruyemişleri unutmadım; işin en zor tarafı pilav ve hindiydi. Sema pilavı nasıl yapacağını tarif etti. Salonda koltuğa uzanmış, ayaklarının altına minder koymuştu. Hindiyi zar zor parçalayıp haşladım. Sonra fırına verecektim. Kestaneli falan olmayacaktı tabii. Saat 8’de her şey hazır. Televizyonda balonlu, süslemeli “1998” yazısının önünde bir kadın bir erkek sunucu araba çekilişi yapıyorlardı. Her şey mükemmel gidiyordu; karımı masaya çağırdım. Yüzünü buruşturarak devrilir gibi yürümeye çalıştı, koluna girdim. “Biraz sancım var,” dedi. “Henüz vakti değil,” dedim. Tam hindiyi servis ediyordum ki Sema çığlık attı: “Sürpriz! Geliyor.”

Hastanede, doğum odasının önünde Sema’nın çığlıklarını bekliyorum. Hayır, gıkı çıkmıyor. Cesur karım benim. Nefes alma egzersizleri yapmıştı son dört ayda. Faydasını görüyor besbelli. Doğumu, hiç tanımadığımız nöbetçi bir erkek doktor yaptırıyor. Ne şans! Biraz ileride annemle kayınvalidem, melodram üçlüsünden Selma (Hülya Avrupa’ya gitti) bekliyorlar. Bize yılbaşı yemeği yedirtmeyen veledede çok kızıyorum. Açım, aslında umursamıyorum. Kayınvalidem yüzüme bir içli pilav öcü şeklinde bakıyor. Selma, fönlü saçlarının kocasının yanında olmamasından, onu yeterince cezbedip yatağına atamasından canı sıkılmış gibi sürekli saçlarıyla oynuyor. Annem, sert bir kabuklu yemiş gibi kayınvalidemin boğazına kaçıyor. Kayınvalidem öksürüyor. Bir ara doktor

bey doğumhaneden çıkıyor. “Doğum sabahı bulur,” diyor, “gidip bir şeyler için, oturun siz.”

Hastanenin kafeteryasında, üzerinde plastik çay ve neskafe bardaklarının durduğu masada. Yeni yıla girdik. Herkes birbirine nazikçe iyi yıllar diledi. 98’den umutluyum. İçim sıcacık. İlk kez kış mevsiminden korkmuyorum. Velet bizi ısıtacak, biliyorum bunu. Kolumu birisi dürtüyor, sıcıyorum. Annem, “Kalk hadi, kalk,” diyor. Sandalyeyi devirerek kalkıyorum. Selma üzerinde sızdığı masadan başını kaldırıyor. En kötü durumda ise kayınvalidem. Sandalyenin üzerinde, başı arkaya düşmüş horluyor. Seslere uyanıp utanıyor. Annem 1-0 öne geçmiş. Doğumhaneye koşuyoruz. Sema’yı odaya çıkarıyorlar. Bebeğimizi göremedim. Biz de apar topar odaya çıkıyoruz. Sema konuşuyor, ama yorgun. Elimi tutuyor. Biraz sonra küçük bebek arabasında o geliyor. Miniminnacık, yuvarlak kafa bir şey. Sema aldığı kilolardan utandığını söylüyor. “Hep kendime yemişim. Şuna bak ne kadar zayıf,” diye durmadan yineliyor. Birbirimize bakıp, “Güneş,” diyoruz.

Güneş bebek eve geleli üç gün oldu. Çok uslu, hiç ağlamıyor. Bugün Nüfus Müdürlüğü’ne gittim. Doğum raporu elimde. “Adı: Güneş. Soyadı: Sezgin. Anne adı: Sema. Baba adı: Oğuz. Cinsiyeti: Kız.” Nüfus memuru kayıt defterini dolduruyor. Bir-iki gün sonra pembe kâğıdı alacağım. Vatandaş Güneş Sezgin. “Hayırlı olsun,” diyor nüfus memuru. Suratsızın teki, ama içimden adamı öpmek geliyor.

Doğumdan sonra on birinci gün... Ev sessiz, karanlık. Kıvrıldığım koltukta sızmışım. Bir şişe viski içtikten sonra. Rüya görmedim. Beynimi rüya görmemeye alıştı- rıyorum. Uyuduğum zaman her şey bitsin istiyorum. Hayatın, korkuların, umutsuzlukların saçma sapan bir şekilde rüyada devam etmesinden ürküyorum. Buna ge- rek yok. Uykuda geçirmedığım zamanlar, uyuyacağımı düşünerek oyalanıyorum. Uyku, tek sevincim. Sema'ya iki doz sakinleştirici verdim. Böyle acı çekmesindense onu öldürebilmeyi isterdim. Başım sersem gibi, soğuk odaya girdim. Kleopatra, Sema'nın ayakucuna kıvrılmış. Bu kediyi camdan atmak istiyorum. Yine umursamaz, parlak, *pussy cat*. Canın cehenneme. Koridorun ışığını yaktım. Karımın yanına yavaşça yürüdüm. Geceliğinin önü iki mavi göl olmuş yine. Sırılsıklam. Bebeğimizin emmediği süt açık bırakılan bir musluk gibi karımın gö-ğüslerinden akıyor. Bunu görmeye dayanamıyorum, de- lirecek gibi oluyorum. Bebeğimizi beslemeyen arsız süt... Sema'nın göğüsleri taş gibi, acıyor. Güneş'in sessiz oda- sına girip pompa kutusunu alıyorum. Yavaşça çıkarıyo- rum aleti. Sema kolundan sürüklesen duymaz. Geceliği- nin düğmelerini açıyorum, ellerim titriyor. Meme başları öyle büyük ki, siyah kocaman damgalar gibi genişlemiş, anneliğinden taşıyor. Sevişirken de değişirdi göğüsleri, dikleşip dolardı, titreşirdi. Hayır, tahrik olmuyorum. İçim acıyor yalnızca. Pompayı yerleştiriyorum. Kıpırdanıyor. Onu bu gereksiz yükten kurtarmam gerek. Yapamıyo- rum. Ağlayarak bırakıyorum pompayı yere. Aklımdan, "Güneş yine doğar," gibi anlamsız cümleler geçiriyorum. Dudaklarımı Sema'nın göğüslerine yaklaştırıyorum usul- ca. Sevişir gibi. Hayır, tahrik olmuyorum. Dişlerimi kul- lanmadan meme başını yakalayıp çekiyorum. Ekşi, ekşi. Ağzıma dolan sıvıyı yutmak istemiyorum, yutuyorum. Daha çok, daha çok. Midem bulanıyor, gözyaşlarım, sü-

müğüm ve anne sütü birbirine karışıyor. Sema uykusunda hafifçe inliyor. Bir göğsü boşalttım sayılır, sıra diğerinde. Kleopatra uyanmış, yavaşça yanıma yaklaşıyor. Emerken bir yumruk yapıştırıyorum, sessiz ve ukalaca yataktan düşüyor.

Ölüm tarihi: 10 Ocak 1998.

Ölüm nedeni: Sebepsiz. (Bu kelime beni çıldırtıyor. Ansiklopediden bulduğum Latince herhangi bir bitki ya da hayvan adını buraya yazmak istiyorum. Kimsenin anlamadığı, anlamak istemeyeceği ama beni bu sebepsiz ölümden kurtaracak yabancı bir kelime.)

Raporu pembe kâğıtla birlikte Nüfus Müdürlüğü'ne götürüyorum. Aynı kayıt memuru. Üzölmüş gibi yüzüme bakıyor. "Başın sağ olsun," diyor. Önündeki deftere ölümü işliyor. Güneş'in ölümünü.

Kahramanlarının ruhsal derinliklerini yansıtmaya gücü ve özgün anlatımıyla Sibel Türker, son yılların en başarılı yazarlarından biri.

Fotoğraf: Lerenin Simgesi

Bazen küçük rahatsızlıklar ediniriz. Kalbimiz, hiç neden yokken gereğinden hızlı atar örneğin; durup dururken yemekleri yutmakta zorlanırsınız ve her günkü gibi yürürken adımlarımızı düşünmeye başladığımızda ayaklarımız birbirine dolanır. Tüm bunlar zorlandığımızı gösterir ya da yolun düzgün olmadığını. Aslında yürümek ve o ağır, puslu tepeye tırmanmak istemediğimizi. Tepeler ve uçurumlar, sanki bizi bir eksiklik duygusundan korumak için vardır.

Sibel K. Türker, yaşadığı çevrede sıkışıp kalmış, yine de bir yol, bir geçit, bir ışık aramaktan vazgeçmemiş insanların öykülerini anlatıyor *KalpYazan*'da. Okurun zihninde buruk bir tadın yanında birbirinden çetrefil sorular bırakan öyküler bunlar. Mutluluk tanımlanabilir mi? İnsan bir gün acı çekmeyi özleyebilir, ya da sahici bir acı hissine talip olabilir mi? Ve yaşamda ilerisi için umutlu olmak adına bir belirti var mıdır? *KalpYazan*, okuduktan sonra çevrenizle paylaşmak isteyeceğiniz türden bir kitap.

Kapak resmi: INDARS GRASBERGS

ISBN 978-975-07-1540-2

9 789750 715402